

The Idle Hour

MOTUS MURMURI

Centrifugaal tijdrekken

Tom Permentier

Gezien op 08 mei 2026

Philipssite Leuven in kader van Cirkl
festival

Ze doen wat denken aan hamsters, de Zwitserse artiest Samuel Rhyner en zijn Engelse vakgenoot William Blenkin. Ze zitten dan niet in een kooi, maar bedienen zich wel van een mensengroot houten rad dat ze eindeloos laten draaien. Het levert een knappe acrobatische sequentie op, maar de nieuwigheid is er snel af. Om met 'The Idle Hour' de kaap van drie kwartier te halen, zoekt het duo in alle richtingen extra materiaal dat vaker wel dan niet bij de haren is gegrepen.

10 MEI 2026

Cirkels, cirkels, cirkels. Slechts weinig circusmakers ontsnappen aan de verleiding om, net als hun voorouders in de piste, alles op het podium te laten draaien, van acrobatische rondedansen tot machinale carrousels. Het cirkelmotief is op zich niet armoedig: de gelijkheid die Koning Arthur voor ogen had met zijn ronde tafel, wordt gereflecteerd in de tent, waar een bedelaar in de tribune evenwaardig is aan een keizer. Bovendien heeft de cirkelbeweging een sculpturale kwaliteit. Waar je in een museum rond een beeldhouwwerk moet draaien om alle facetten ervan te ervaren, doen artiesten het draaien voor jou. Binnen hedendaags circus wordt de beweging wel heel erg uitgebuit. Makers die lichtzinnig voor deze visualisatie kiezen, voeden een nieuw cliché.

De cirkel in 'The Idle Hour' is onmiskenbaar, al zie je de verticale variant veel minder dan de horizontale. Het overmaatse hamsterrad staat midden op het speelveld tussen twee tribunes in. Kleine wielotjes aan de buitenkant zorgen voor extra aandrijving. Wanneer Blenkin begint te joggen in het rad, is het niet moeilijk om betekenis te leggen in dat beeld: de mallemlolen van het leven, het zinloze draaien in cirkels. Rhyner steekt meermaals het speelveld over, pingpongend tussen twee bijzettafeltjes met muzikale attributen. Telkens hij door de ring springt, verstoort hij de loopbeweging van Blenkin, zoals sommige ontmoetingen onze dagelijkse routine doorbreken. Naderhand lopen beiden acrobaten naast elkaar op het rad en in de pas. De lus is oneindig.

Het scherpe randje van de boodschap wordt afgeroomd door veilige theatrale keuzes om het publiek aan boord te houden tijdens de loopnummers.

Tijdens deze acties wisselen de artiesten onderling blikken uit die verwondering en verontwaardiging combineren. Zulke situaties zijn *played for laughs* en halen veel van een potentieel rijk statement onderuit, inclusief de filosofische titel 'Het Uur van Ledigheid'. Het scherpe randje van de boodschap wordt afgeroomd door veilige theatrale keuzes om het publiek aan boord te houden tijdens de loopnummers. Helemaal clownesk wordt het wanneer de artiesten tijdens een pauze elkaars glas water proberen uit te drinken.

Letterlijk en figuurlijk hoogtepunt

Pal in het midden van de voorstelling zit nochtans een briljant stuk, allicht de kern van het technisch-artistiek onderzoek waarrond het tweetal een langere show heeft gebouwd. Beide lopers verhogen het toerental van het rad, waardoor het zwierend gevaarte het kader vormt van tollende acrobatie. Het duo brengt meerdere variaties op haasje-over. Zoals was in een wasmachine kleven de acrobaten soms tegen de wand, of ze haken hun vingers vast aan de rand. De polyritmiek van ijle stemmen in de soundtrack wordt zichtbaar in de stappen van de artiesten: de ene gaat snel, de andere traag. De aanvankelijk theatrale voorstelling wordt dansant en eindelijk interessant. In deze wervende choreografie komt de symboliek van het verhaal beter tot haar recht.

Niet alleen het tempo gaat op en neer, ook het rad wisselt van richting. Dat hebben de makers slim gezien, want zo vermijden ze potentiële publiekshypnose. Behalve in doorgedreven minimalistisch circus, zoals bij *Sinking Sideways* of Alessandro Sciarroni, is dit collectief drogeren in hedendaags circus vaker een hindernis dan een troef. Tijdens het hoogtepunt van 'The Idle Hour' staat het rad zelfs helemaal stil. Beide artiesten staan boven op het wiel, waar ze precaire partneracrobatie brengen. Enkel de meest secure samenwerking zorgt ervoor dat het duo langs ene of gene zijde van de structuur rolt. Het spannendste moment in deze voorstelling is ook het beste.

'The Idle Hour' eindigt zoals het begint, in het publieksvriendelijke midden waar karakter de baan ruimt voor kolder.

De rest van de voorstelling kan niet meer tippen aan deze kwaliteit, ondanks nog een leuk momentje waarbij de twee spelers dialogeren met trompetjes, iets waar de soundtrack met gelijkaardig geschal al op vooruitliep. Verder is de muzikale begeleiding soms sfeervol, soms draaglijk maar vaak ook totaal affreus, zoals bij de irritante tinnitustonen. Dat mag dan het artistiek weerhaakje zijn dat buiten de lijntjes kleurt, het landt niet in het stilistisch allegaartje dat 'The Idle Hour' is geworden. Dan zijn de geluidseffectjes van het bijzettafeltje, waaronder een versterker verstopt zit, aardiger. Wanneer Rhyner zijn glas erop neerzet, zorgt dat voor een onverwachte plof.

Toch lijken die elementen op wanhopige pogingen om de duur van de voorstelling tot een verkoopbare lengte te rekken, waar ook de flauwe toneeltjes zich schuldig aan maken. 'The Idle Hour' eindigt zoals het begint, in het

publieksvriendelijke midden waar karakter de baan ruimt voor kolder. Deze voorstelling over ledigheid blijkt ook inhoudelijk leeg te zijn. Zo blijven we draaien in cirkeltjes.